

μέρος του συνίσταται· εἰς τὴν συμβουλὴν τοῦ ποιητοῦ πρὸς τὸν ἀνεψιὸν του ν' ἀποφύγῃ διὰ αὐτὰ τὰ κακὰ καὶ νὰ θέσῃ ὡς μόνον σκοπὸν του τὸν πλουτισμὸν, τὸν θηταυρισμὸν «γροσίων» μὲ κάθε τρόπον, καὶ μὲ ἀδικίας ἀκρίμη, μὲ ὑποκρισίαν, μὲ ταπεινότητα, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ πλούσιος εἰς τὸ Βυζάντιον καὶ ζήσῃ τετιμημένος μεταξὺ τῶν εὐγενῶν. Ἰσως καὶ αἱ ἠθικαὶ αὗται συμβουλαὶ νὰ εἶναι χαρακτηριστικαὶ τοῦ πνεύματος τῆς ἐποχῆς. Τὰς τοιαύτας συμβουλάς ἔγραψεν ὁ Κάλφρυλλου πρὸς τὸν ἀνεψιὸν του γέρων ἤδη, ὡς φαίνεται ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς «Ἠθικῆς Σιχουργίας» :

Νὰ σὲ γράφω τὴν εἰκόνα τῆς Βλαχίας ἀπαιτεῖς·
εἰς μιὰν ἠθικὴν ρημάδα ἔργον μέγιστον ζητεῖς.
Δὲν σὲ γράφω πλέον στίχους καὶ θαρρεῖς δὲν σ' ἀγαπῶ·
εἰς τὸ ὀχληρὸν μου γῆρας τί ἀστεῖον θὰ σὲ πῶ ;
Πλέον δὲν ὑπαγορεύει τῆς νεότητος τὸ πῦρ,
ὄθεν ἠθικὴν σὲ γράφω νουθεσίαν ὡς πατήρ.
Καὶ τὸ κατὰ δύναμιν μου ἰδοὺ γράφω, δὲν ἀργῶ·
διὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω καὶ σὸ γῆρας σιχουρῶ.
Πολυποίκιλον εἰκόνα ζωγραφίζω ἠθικὴν
μὲ τὸ εὐτολμὸν μου θάρρος, νουθεσίαν πατρικὴν. κτλ.

Εἰς ὅλην τὴν μακρὰν αὐτὴν ἑμμετρον πεζολογίαν ὁ Κάλφρυλλου παρουσιάζεται ὡς σιχουργὸς ἔμπειρος, ἐπιδιώκων πάντοτε τὴν τεχνικὴν ὁμοιοκαταληξίαν, ἀλλὰ καὶ χρησιμοποιῶν τὸ περίεργον γλωσσικὸν χρῆμά του :

Στῆς Βλαχίας τὸ ἰλβάνι βλέπει τις καὶ τὴν ψευτιά·
ἕνα ξένον νὰ ξιπᾶσουν, λακιρδιὰ τὸν λὲν πλατιά.
Ἐκεῖ ὄρκοι καὶ παρόλαις, ὑποσχέσεις φιλικαί,
χρυσόν, ἄργυρον μὲ λέξεις, πλὴν οὐκ εἰδὼν τελεῖ.
Ἐχθὲς γλένδιζε μαζί σου, σήμερον δὲν σὲ λαλεῖ·
τῆς φιλίας των τὸ μέλι εὐθὺς γίνεται χολή.
Χάριν, δῶρον ἢ ἱεράμι κάμεις γιὰ πολιτικόν,
τὰ νομίζουν κατὰ χρῆος εἰς αὐτοὺς κανονικόν.
Εἰς τὰ ἔξω ξιπασμένοι, εἰς τὰ ἥθη ἀμαθεῖς,
κάθε λαμπροφορεμένον ἀγκαλιάζουν παρευθὺς.
Κάθε ψεύτης τζαρλατάνος, μάλιστα ἂν φορῇ στενά,
καθ' ἡμέραν σὸ τραπέζι τοὺς διδάσκει ἱκανά.
Ἀγαποῦσι κάθε ξένον, δέχονται μετὰ χαρᾶς·
πλὴν ἂν ᾔναι μουκαλίτης ἢ τρελλὸς ἢ φαρφαρᾶς. κτλ.

Ἄλλος ὀνομαστός ἀπὸ τοὺς ποιητὰς τοῦ Φαναρίου ἦτον ὁ

Νεοελληνικὴ Δογοτεχνία Τόμ. Β'